

Arrest

nr. 58 095 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde M. L.
geboren te (...)
van nationaliteit Rusland (Federatie van)*

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 19/02/2009 samen met haar 4 kinderen, (...). Op 01/04/2009 werd door onze diensten een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 07/04/2009 instemden met ons verzoek op basis van art 16.1.e. Op 30/04/2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21/10/2010 vroeg betrokkene samen met haar 4 kinderen voor een tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 21/10/2010 blijkt dat betrokkene op 25/04/2003, op 16/07/2003, op 29/05/2009 en op 04/08/2009 in Oostenrijk asiel vroeg en op 31/12/2008 asiel vroeg in Polen. Tijdens het verhoor bevestigde betrokkene dit. Zij verklaart dat ze vanuit Gudermes in februari/maart 2003 naar Oostenrijk reisde en er asiel vroeg in april 2003. Ze verbleef er in het opvangcentrum te Tolham gedurende 2 maanden. Ze verklaart dat ze naar Polen werd gerepatrieerd. Betrokkene verklaart dat ze in juli 2003 asiel vroeg in Oostenrijk en in een opvanginitiatief "Sint-Johan", Inderhaide verbleef gedurende 2 jaar en daarna in Tsheltweig verbleef. Betrokkene verklaart dat ze afstand van asiel heeft gedaan en met IOM per vliegtuig naar Kiev reisde en vandaar verder met de trein naar Gudermes. Betrokkene verklaart dat ze op 31/12/2008 in Polen asiel vroeg waar ze ongeveer 2 maanden verbleef in Bialystok in het centrum Igo. Ze verklaart dat ze niet op haar antwoord wachtte. Betrokkene verklaart dat ze in februari 2009 in België asiel vroeg waar ze 3 maanden in het opvangcentrum Linkeroever verbleef. Betrokkene verklaart dat ze op weg naar Polen onderschept werd door de Oostenrijkse autoriteiten en waar ze in mei 2009 in Oostenrijk asiel vroeg waar ze 2 maanden verbleef waarvan 1 maand in de gevangenis in Wenen. Betrokkene verklaart dat ze naar Polen werd gerepatrieerd maar onderweg werd er teruggekeerd naar Oostenrijk. Betrokkene verklaart dat ze in augustus 2009 in Oostenrijk asiel vroeg waar ze 2 maanden verbleef in Tolham en 2 maanden in Bad-Vaslau. Betrokkene verklaart dat ze naar Polen werd gerepatrieerd. Betrokkene verklaart dat ze aanvankelijk opgesloten werd gedurende 1 maand in de gevangenis van Bialostok en daarna verbleef ze in het opvangcentrum Biliaine gedurende 12 maanden. Betrokkene verklaart dat ze op 18/10/2010 met de auto Polen verlaten heeft en op dezelfde in België aankwam.

Op basis van hogervermelde gegevens werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Poolse autoriteiten op 18/11/2010 en zij hebben op datum van 25/11/2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook voor betrokkene's 4 kinderen, (...) gaven de Poolse autoriteiten hun akkoord tot terugname op datzelfde artikel.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft aangegeven geen specifieke redenen te weten waarom haar asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene stelt enkel dat ze zo ver mogelijk van haar eigen land wil zijn, dat ze hier in België wil blijven en dat ze geen andere keuze heeft. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Bovendien neemt Polen, net als België, een beslissing over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asiolverzoek. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België maar wel in Oostenrijk, nl. de vrouw van haar oom, (Z.Z.). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15is derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelt betrokkene dat ze het niet weet, dat ze de moed verloren heeft en dat ze depressief en gestresseerd is. Betrokkene haalt een medisch attest aan van 03/12/2010 maar dit verhindert niet dat de door haar aangehaalde gezondheidsproblemen vanwege hun aard een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat haar in Polen de nodige medische zorgen zouden worden onthouden. Betrokkene verklaart dat haar man zijn asielaanvraag in Polen heeft stopgezet want hij wil sterven in zijn geboorteland.

Zoals hierboven reeds vermeld, kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich met haar gezin zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 3.2., 3.4, 45, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen. Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen specifieke reden zou weten waarom haar asiel aanvraag in België zou behandeld moeten worden. Het evenwel duidelijk is dat zij Polen ontvluchtte. Het volstaat te verwijzen naar de beslissing: (...).Terwijl de bestreden beslissing niet goed motiveert dat de vrees voor terugkeer en verblijf naar Polen onderzocht is. Zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen. Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen. Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan. Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn. Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij. Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering

zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen. Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausules een gebrekkige motivering. Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt. a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.) Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn gevreesd of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum "Asylforum" in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim. Het zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lomza vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsb bedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem bij dit onderwerp: hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen van de tegen hem geuite bedreigingen — hoe ook anders? Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen — hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het eind 2007 leefden in Polen 1.782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7.000 anderen met een subsidiaire bescherming niet erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben. Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielaanvraag niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek. De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)" De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent. Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.) Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) PubL Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88). Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van

Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven. De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde. De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, art. 1, A(2) van het Verdrag van Genève, art. 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003 en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Evenmin licht verzoekster de schending van artikel 8 EVRM toe, schending waar zij zeer summier gewag van maakt in de toelichting bij haar middel. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R. v.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen die niet naar behoren worden toegelicht, om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Aangaande de schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Ook verzoeksters vage beschouwingen over 'een vrees voor terugkeer naar Polen die niet onderzocht zou zijn' kunnen niet worden aangenomen.

Het komt verzoekster toe aan te tonen dat er een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM zou kunnen zijn. Desbetreffend heeft zij bij haar asielaanvraag en tijdens haar verhoor geen enkel element aangehaald. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een

risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148). Onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest van 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”*. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake heel erg vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Terwijl ook een schending van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen, nu er geen artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet bestaat. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC